

MISTER STEUNT VETERAAN TREVOR VEIRA DOOR DIK EN DUN

Als hij in de zon over straat loopt, kleuren de glazen van zijn bril vanzelf een paar tinten donkerder. In combinatie met zijn wandelstok en een hond met een dekje om, vermoeden mensen regelmatig dat Trevor Veira blind is. Hij moet er tegen wil en dank om grinniken: "Daardoor maken voorbijgangers als vanzelf ruim baan voor me. Voor iemand met een Post Traumatisch Stress Syndroom (PTSS) is dat eigenlijk heel plezierig!"

De 33-jarige Trevor Veira werkt in 2003 tijdelijk in een casino, waar hij met verschillende collega's een assertiviteitstraining krijgt. Er wordt onder andere geëxperimenteerd met het betreden van iemands persoonlijke ruimte. En waar de ene deelnemer al zenuwachtig wordt als iemand een meter van hem afstaat, vertrekt Trevor geen spier, al staat hij neus aan neus met zijn belager. "Sterker nog, ik zette een stapje voorwaarts zodat we echt met ons voorhoofd tegen elkaar aan stonden", vertelt hij. "Aha, we hebben hier te maken met een vechter", concludeert de trainer geamuseerd. "Niet voor een kleintje vervaard!" En zo ziet Trevor er ook uit. Maar confrontaties gaat de stoere oud-militair sinds enkele jaren het liefst uit de weg. Van binnen voelt hij zich namelijk helemaal niet zo zelfverzekerd meer. Na een tienjarige loopbaan bij Defensie en een uitzending naar Afghanistan in 2006, moet hij in 2007 het leger verlaten vanwege ernstig rugletsel. Er volgt een baan bij MartinAir, maar wanneer medio 2010 als gevolg van de rugklachten ook zijn benen beginnen uit te vallen, komt Trevor thuis te zitten en wordt hij in 2012 uiteindelijk volledig afgekeurd. "De scootmobiel staat om de hoek en binnen staat een rolstoel", vertelt Trevor. Hij klinkt enigszins verbaasd, alsof hij het zelf nog maar amper kan geloven. "Na lang aarzelen heb ik afgelopen april eindelijk een invalidenparkeerplaats aangevraagd."

Nachtmerries en flashbacks

In 2010 wordt bij de oudgediende bovendien PTSS geconstateerd: Post Traumatisch Stress Syndroom, overgehouden aan oorlogstaferelen en ervaringen tijdens de internationale missie naar Afghanistan. "Ik heb constant nachtmerries en veel flashbacks", vertelt Trevor. "Bovendien heb ik een heel kort lontje. Om het minste of geringste kan ik ontploffen. Daardoor leef ik constant op gespannen voet. Met de mensen om mij heen, maar vooral ook met mezelf. Ik durfde op een gegeven moment niet meer naar buiten, kwam eigenlijk nergens meer. Altijd bang dat iets of iemand me zou irriteren, dat er door mijn toedoen iets ergs zou gebeuren. Ik vertrouwde mezelf niet meer."

De komst van veteranenhond Mister, een bruine Koningspoedel die sinds 16 mei van dit jaar bij het gezin is, brengt al binnen enkele weken een duidelijke verandering teweeg. "Mijn vrouw Patricia vroeg twee maanden na zijn komst of ik even een nieuwe douchekop wilde halen bij een bouwmarkt hier in de buurt. Voorheen zou ik haar voor gek verklaard hebben. Nu dacht ik: 'Ach, waarom niet?'. Samen met Mister ben ik erheen gegaan en het ging goed. Met de hond erbij durf ik de deur weer uit."

Veteranen

Trevor is tien jaar getrouwd met zijn jeugdliefde Patricia. Samen hebben ze drie kinderen: dochter Morgaine van negen jaar oud en hun zoontjes Nathan van zes en Dijon van drie. De 34-jarige Patricia is actief in de wereld van veteranen. Ze is bestuurslid bij de Stichting Veteranen Amsterdam en zet zich in voor Wounded Warriors Netherlands, die zich vooral richt op bezitters van het Draaginsigne Gewonden, in 1990 in Nederland geïntroduceerd voor alle Nederlandse militairen die het Koninkrijk hebben gediend onder oorlogsomstandigheden of gelijksoortige situaties. "Met de Stichting Veteranen Amsterdam

proberen we een inloophuis te creëren voor veteranen en hun familie, waar veteranen hun verhaal kwijt kunnen en (h)erkenning vinden. Met Wounded Warriors organiseren we leuke activiteiten voor veteranen, zoals meelopen tijdens het jaarlijkse defilé op het Malieveld in Den Haag." Hoewel Trevor er nu nog als een berg tegenop ziet, is hij vastbesloten volgend jaar met Mister mee te lopen. "Ik wil dat doen. Niet alleen voor mijzelf, maar ook voor Hulphond Nederland en om de veteranenhond te promoten."

Klik

Via haar werkzaamheden binnen de veteranenwereld hoort Patricia ook van de veteranenhonden van Hulphond Nederland en ze weet Trevor enthousiast te maken voor het idee. "Als honden in staat zijn om drugs, geld of wapens te kunnen opsporen, dan zullen ze ook wel een stemming of gevoel kunnen aanvoelen", constateert Trevor nuchter. Heel bewust heeft hij zich er voor de komst van Mister weinig in verdiept. "Ik wilde zelf ervaren wat er zou gebeuren en mijn eigen mening vormen." Inmiddels is hij meer dan overtuigd van het nut van een veteranenhond. "Mister kwam bij ons op kennismakingsbezoek en ging direct bij me liggen, om nooit meer weg te

*"Met de hond erbij
durf ik de deur
weer uit."*

gaan. We hadden vanaf het eerste moment een klik met elkaar en Mister wist ook meteen dat hij bij mij hoort. Al binnen enkele weken voelde hij me feilloos aan. Als ik 's nachts opsta, weet Mister of ik alleen maar even naar het toilet moet of onrustig ben en weg wil. Merkt hij dat dat laatste het geval is, dan springt 'ie meteen overeind en loopt met me mee."

Als Mister een paar weken in het gezin is, krijgt Trevor ineens zin om naar buiten te gaan. Hij is alleen thuis met de hond en zijn zontje en doet er 2,5 uur over om op weg te gaan. Maar dan zijn ze ook écht op weg: ze rijden door het park met elkaar en Trevor stuurt zijn vrouw een filmpje: 'Moet je eens kijken waar wij zijn!'. "Vanuit het park zijn we doorgereden naar de supermarkt. Daar hebben we met z'n drieën gebraden kip gehaald. Trots dat ik was!"

"We zijn ontzettend dankbaar dat we door Hulphond Nederland zijn uitgekozen om Mister te mogen ontvangen." Dat onderstrepen Trevor en Patricia allebei nadrukkelijk. "Veteranen honden worden niet vergoed door de zorgverzekering, maar hun bestaan is zó waardevol en nuttig." Ook waardeert Trevor het enorm dat trainer Monique Egbers iedere twee weken in de auto stapt om Trevor en Mister in hun eigen omgeving te kunnen trainen. "Dat zij bereid is om twee uur te rijden zodat ik mijn hond kan hebben, vind ik fantastisch. Daar kunnen we Hulphond Nederland en Monique niet genoeg voor bedanken."

Bruine krullenbol

Hoewel Mister meteen merkte dat hij voor Trevor in het gezin gekomen is, trekken ook zontje Nathan en de hond sterk naar elkaar toe. "Nathan heeft PDD-NOS, een vorm van autisme, en een motorische stoornis", vertelt Patricia.

"We hebben met de kinderen afgesproken dat ze Mister alleen mogen aaien als ze 's ochtends opstaan om hem te begroeten, als ze uit school komen om te laten weten dat ze er weer zijn en 's avonds als ze naar bed gaan. Voor Nathan maken we nu in overleg met Hulphond Nederland wel wat uitzonderingen. Hij wordt er rustig van om bij de hond te zijn en gaat hem vaak even aaien of gewoon bij hem zitten. Heel bijzonder om die connectie tussen hen te zien."

Voor moeder en kinderen was het in het begin best lastig om de hond zoveel mogelijk te negeren. "Het is een lieve krullenbol van nog geen twee jaar oud, dus die wil je eigenlijk de hele dag wel knuffelen", lacht Patricia. Maar de regels zijn streng en Mister hoort bij Trevor. "Trevor is ook verantwoordelijk voor de complete verzorging van Mister. Hij moet zijn voer en zijn speeltjes halen en hem zelf uitlaten. Tijdens de zomervakantie is hij bij de fokker geweest om te leren hoe hij zijn vacht het beste kan verzorgen. Bovendien hebben we goed contact gehouden met het gastgezin waar Mister als pup is opgegroeid. Al dat soort dingen zorgen ervoor dat je vanzelf al meer uit je sociale isolement komt", aldus Patricia. Trevor bevestigt dit: "Ik onderneem weer dingen, waarvan ik enkele maanden geleden nog in de stress schoot alleen al bij de gedachte eraan. Ik kan weer zélf dingen doen en voel me niet langer buitenspel gezet. Door PTSS raak je in een isolement. Ik zat dagenlang alleen maar tussen de vier muren van ons huis en voelde me opgesloten. Nu ga ik op eigen initiatief naar buiten, heb ik de balletvoorstelling van mijn dochter bezocht en kan ik een verjaardagsfeestje bijwonen. Stap voor stap krijg ik steeds meer vrijheid terug. Dat heb ik echt aan Mister te danken."

- Linda van 't Land

